

reduceret Maal er opstillet i § 7, og jeg vil ikke kunne samtykke i, at det under min Ansvarlighed skulde forbydes, at hvad der er Kunstens bedste Frugter i mangfoldige Afbildninger, kunde træde ind i Livet og hjælpe til at forskjønne og forædle den store Masse af Gjenstande, der ere i Folkets daglige Brug, saa meget mindre som jeg finder det aldeles klart — og i dette Punkt kan jeg være enig med den ærede sidste Tale — at der ikke kan tales om nogen Konkurrence mellem et Kunstværk og Afbenyttelsen af Kunstværker til rene industrielle Foretagender. Jeg troer, at denne Forskjel har Udvalget aldeles overseet ved sin § 1. Det, jeg havde opstillet i § 1, var alle de Tilfælde, hvor en Konkurrence virkelig kunde tænkes, og hvor man kunde tænke sig, at en Kjøber hellere vilde give et Par hundrede Rigsdaler for en Kopi end give et Par tusinde Rigsdaler for Originalen, idet man ved Kopien kunde opnaae det Samme, naar man ikke havde et meget kræsent Die eller en særdeles fin Smag; men der kan ikke være Tale om, at Noget skulde vælges et Lithografi istedetfor et Maleri, naar han kunde faae Maleriet, eller at Noget, der har en Udsjærm, hvorpaa der er et Lithofani, eller en Plakon med et smukt Hoved, skulde af den Grund lade være at kjøbe Kunstværker. Det er Ting, der ligge saa langt ude fra hinanden, at hverken en virkelig Konkurrence kan tænkes eller det Uressenssyn kan lide Noget, hvormed der er dreven saa stor Misbrug under Debatten. Den lille praktiske Lov som den foreliggende, der ikke gaaer ud paa at finde æsthetiske Distinktioner eller Kritik, men kun simpelt at fastsætte Forhold, der kunne stifte Rettigheder, som kunne gøres gjældende ved Dom, Eksekution og under Mulkts Tvang, har ikke det Mindste med den Sag at gjøre. Jeg kunde tiltræde § 1, fordi jeg ansaae den for dødsbødt. Den har gjort sig Arbeidet let ved at opstille i en almindelig Sætning en Regel, der skulde finde Anvendelse paa en Uendelighed af Forhold, Forhold, der ere saa overordentlig forskellige, at de indbefatte det, der ligefrem er retsstri-

digt og uhæderligt efter de allerfimpleste Følelser for Ret og Belansthændighed, og tillige indbefatte Ting, som selv Kunstakademiets meget stiftøvlende Medlemmer ikke vilde tage i Betænkning at gjøre daglig, f. Ex. at benytte en lille bitte Vlyantstegning til et andet Kunstværk. Jeg eier selv en Vlyantstegning af Thorvaldsen til hans Ganymed. Naar en Kunstner nu vilde lave en Ganymed efter denne Vlyantstegning, vilde han være fuldkommen berettiget dertil, thi en saadan Tegning er aldeles forsvindende ligeoverfor den udførte Ganymed. Den staaer ligesaa fjern fra hiin, som hvis en dramatisk Forfatter tog Ideen til en Komedie eller et Digt af et Indfald, der kunde være fremført under et Parti Whist. Saa uendelig fjern ere de fra hinanden, og det, han tager og lægger til af sit Eget, er saa meget, at Begrebet om Original og Eftergjøren og Efterlignelse er aldeles ubrugeligt her. Jeg maa bede, at man vil opretholde de meget saa Undtagelser, der ere stillede i § 7; jeg mener, at man ved at udstemme dem, forudsat at Udfattet i saa Fald alligevel skulde blive til Lov, vil formene det hele Folkets Andeel i Kunstens Frembringelser, og selve Kunsten noget af det, der, afføet fra meget fornemme og nerveuse Forestillinger, er en af de bedste Frugter af Kunstværkers forædlende og forstjønnende Indflydelse paa hele Samfundet og Samfundslivet.

Da jeg ved Raadsførelse med Udvalget meget snart kom til den Erkjendelse, at vore Forestillinger og Meninger vare forskellige, foreslog jeg, at vi blot skulde beholde de Bestemmelser, der havde praktisk Brug, nemlig Bestemmelserne om Litografier, Fotografier osv., som aldeles henhøre til Industrien, og hvor der ikke er Tale om nogen egentlig Konkurrence mellem Kunst og Kunst, men om et reent Forretningsforhold og hvor der ganske vist finder Misbrug Sted, men lade det Øvrige ligge. Efter hvad der nu foreligger, og efter hvad den ærede Ordfører har ytret idag om, hvad der skulde være Ret mellem Mand og Mand, synes jeg virkelig, at man maa vende tilbage